

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Частина 1

Знайомтеся: Нестор та Соломія

Діти стояли з похнюпленими головами. Вони винувато розглядали підлогу перед своїми сандалями, не наважуючись глянути в очі дорослим.

І без того схожі одне на одного близнята, зараз стали, мов дві краплі води: розпатлані русяві голівки, подряпані обличчя та руки, вим'ятий, брудний та ще й розірваний одяг, понурі плечі, винувате хмикання носами...

— Несторе, як тобі тільки в голову прийшло ув'язатися в бійку з п'ятикласниками? — мамин голос все ще був роздратованим і водночас скрушним.

Хлопчик у відповідь вкотре голосно винувато видихнув, не підвівши очей.

— А ти взагалі про що думала, Соломіє? — змінила мама об'єкт допиту. — Ти могла його напоумити? Могла! Натомість повелася, як задержуватий хлопчисько!..

Дівчинка з-під лоба змовницьки глипнула на брата і знову опустила очі.

— Ну, що мені з вами робити?.. — прозвучало від мами зовсім розчаровано.

— Це ваш клопіт, пані Ірино, — тепер вже обізвалася ядучим голосом тітка Катерина. (І чого вона така сварлива: аби що не по її — галасу здійме на півкварталу!). — Дітиська ваші мені шкоди накоїли і то вже не вперше! У мене біля балкона цибулька росла, я там розсаду висадила, потім ще б якісь квіточки зацвіли. А що тепер?.. Вони ж усе витолочили!.. Геть у чорну землю перемололи!

— Ми все залагодимо, обов'язково залагодимо... — взялася вибачатися мама перед гарикливою тіткою. — Даю вам слово, шановна Катерино Семенівно, що таке ніколи більше не повториться. А Нестор із Соломією стануть найчемнішими дітьми не лише в нашому під'їзді, а й на всій вулиці. Вони вередливі, але ж хороші діти. І неодмінно зрозуміють свою провину... А ще мама пообіцяла, що діти доглядатимуть за сусідчиними квітами, якщо вони, звісно, проростуть.

Близнюки на це тільки винувато шморгали носами і смиренно погоджувалися з обіцяним.

Та, навіть коли двері квартири зачинилися за сусідчиною спиною (на решті вдалося її випровадити!), діти все ще не наважилися поглянути на батьків.

Тато за весь час неприємного з'ясування ситуації промовив лише «Здрастуйте», коли побачив на порозі квартири тітку Катерину, а потім: «Знову? Та-а-ак...» — це вже, коли почув розповідь про вчинені близнюками бешкети.

Мама говорила більше і переважно — запитаннями до неслухів, що однак залишалися без відповідей. Брат із сестрою вперто тримали оборону, хоча й тямили, що за свій кепський вчинок доведеться чесно відповідати.

Частина 12

ґас не здолати!

— Олесю! Агов, русалко Олесю! — Соломія обережно пробиралася густими заростями очерету та вербняку до місця, де сьогодні вдосвіта попрощалася зі своєю рятівницею.

Сонце піднялося вже доволі високо і привільно освітило своїм теплом та сповило радістю все навкруги. Зокрема і озеро та хащі побіля нього.

Так, вдень нізащо не повірити у те, що тутешні нічні події були справжніми, а не наснилися вразливій дівчинці!

Зелень очерету просвічувалася смарагдовими листочками, стиха ворушилася під вітерцем і мрійливо та заспокійливо про щось ледь-ледь шепотіла. Кому прийде на гадку, що саме у цій примирливо-тихій зелені ховаються бридкі ропухи-велетні?

А ось і про вовка промовка!.. Тобто, не про вовка, про жаба...

На невеличкому плескатоу камінці, наполовину зануреному у воду, пригрівшись на сонці, куняли дві бурі ропавки.

Соломія нерішуче зупинилася, вдивляючись у земноводних сусідів по планеті. Це справжні жаби, чи потвори Водяного Царя?

Довго чекати відповіді не довелося. Ропухи прокинулися від блаженного півсну і здивовано вирячилися на дівчинку здоровеними випуклими очима. Вони однозначно впізнали утікачку і тепер губилися в здогадах: а чи впізнала їх вона? Адже то лише вночі, коли діють чари Водяного Царя, вони вправні та величезні. При світлі дня ропухи не зможуть завдати їй аніякої шкоди. А ось вона — може помститися!..

— Отже, це ви?.. — пробелькотіла Соломія, вгамовуючи підступний страх, що підкотив їй грудкою аж під саме горло.

— Ква, — противно відповіла одна жаба.

Соломія вдихнула повні груди повітря, загрозово смикнула підборіддям і підняла голову.

— Отже, це ви! — повторила вона вже впевнено та владно. — Слухайте мене уважно: негайно покличете сюди русалку Олесю!

Жаби не ворухнулися, наче сказане п'ялося зовсім не до них.

— Мені що, взяти палюгу, якою не добила вас вдосвіта? — багатозначно поцікавилася дівчинка. — Мерщій!

Ропухи ще трохи посиділи нерухомо, а згодом одна за одною — плюхнулися у воду і щезли в найближчих заростях.

Дівчинка нашорошено озирнулася.

— Ото буде сміху, якщо я розмовляла зі звичайними жабами... — усвідомила Соломія всю кумедність своїх дій. — Добре, хоч ніхто не бачив.

— Я бачила, — почувся в очереті знайомий голос.

До Соломії несміливо вийшла русалка.

— Олесю, здрастуй! — зраділа дівчинка.

— Ти принесла мені пурпурові нитки для вишивання? — замість привітання суворо і надто відсторонено поцікавилася русалка.

— Ні. Ще ні. Я не за тим.

— Тоді навіщо ти прийшла? — ворожим тоном запитала мешканка озерця.

— Олесю, послухай... — зніяковіла Соломія і запнулася, не знаючи, як пояснити їй свій візит.

— Нічого мені слухати! — сказала, наче відрізала русалка. — Ти хто? Звичайна дівчинка. А я хто? Потойбічна істота. Розумієш різницю? Ми з тобою ніколи не станемо подругами. Чуєш? Тому іди геть і ніколи більше сюди не повертайся. У тебе попереду — щасливе життя!

— А тобі скніти тут тисячу років? — уточнила і водночас нагадала їй Соломія.

— Така значить доля, — ще більше спохмурніла русалка.

— Олесю, чому ти не хочеш утекти? — перейшла дівчинка до справи.

— Хіба не хочу? Хочу, — зізналася русалка. — Але «батькові» стражники скрізь відшукають мене. Де б не була.

— Яким чином?

— Я лишаю мокрі кроки. Де не ступлю — болотна цятка на землі.

— Ну, як ви тут поводитися? — поцікавився тато.

— Чудово! — без вагань відповіла бабуся, змовницьки глипнувши на дітей, наче безмовно додала: «Це — наша таємниця», і діти вмить засвітілися найщасливішими посмішками.

— А ми приїхали у дечому вам зізнатися, — повідомила мама.

— У чім? — здивувався Нестор.

— Зізнатися? — аж завмерла від цікавості Соломія.

— Що сталося? — сполошилася бабуся Тоня.

— Ми відправили вас до Русалівки, аби покарати, — нагадав тато. — Але натомість покарали себе...

— ...Бо страшенно за вами скучили! — розчулено сповістила мама.

Надвечір, погостювавши у бабусі і поговоривши про все-все на світі (звісно, окрім неймовірних пригод близнюків), родина вийшла за ворота на вулицю, аби прощатися та рушати до міста.

Діти швидко поцілували бабусю та зручно вмостилися на задньому сидінні автомобіля. Тато з мамою ще залишилися про щось розмовляти з нею. А вона наладнувала їм цілу гору гостинців.

— Несторе! Соломіє! — легенько постукали у бокове вікно Ганнуся, Юрко та Петрик. — Ви справді їдете? — перепитали вони, коли близнюки визирнули назовні.

— Так, — підтвердив Нестор. — Мама і тато приїхали за нами.

— Вони без нас скучили! — похвалилася Соломія.

— А як же?.. — розгублено скривився Петрик, бо знову не вдалося вимовити оте «ж».

— Що? — не зрозуміли близнюки.

— Як же?.. Ну... розумієте?.. — зробила великі загадкові очі Ганнуся.

— Ні, — чесно зізналися брат із сестрою.

— Як же скарби? — нарешті відкрито та голосно запитав Юрко і враз розтлумачив недовдоволеності своїх друзів.

— Т-с-с-с! — зашипіли на нього діти.

— Справді! — посмутнішав Нестор. — Ми ж їх так і не знайшли... Але, не варто засмучуватися! — враз засміявся він, знайшовши неймовірне рішення. — Ми неодмінно найближчим часом утнемо вдома щось таке, за що нас знову відправлять до Русалівки! Тож, до швидкої зустрічі, друзі!..